

Når fællesskab og livsglæde får ny betydning

Af Marlene Hansen

Jeg ligger i skrivende stund og kigger ud over det levende blå vand, som er fra Lake Tanganyika i det nordlige Zambia. Solens stråler varmer min blege danske krop, og jeg er så fyldt med følelser, at jeg slet ikke ved hvad jeg skal gøre af dem. Så derfor dette "skriv". Hvis jeg bare skriver og skriver kan det være, at jeg kan få lidt styr på alle de overvældende tanker og følelser, som er en del af mit sind lige nu. I dette sekund er det første ord der kommer til mig TAKNEMMELIGHED. Taknemmelig over alle de oplevelser og følelser jeg oplever på dette eventyr. For et eventyr, det er det. Måske ikke et traditionel "der var engang" eventyr, for dette eventyr sker lige nu og her.

Det alt sammen startede fredag d. 4 september da jeg satte mig i flyet mod Stockholm, som senere blev et fly mod Etiopien og dernæst et fly mod Lusaka, hovedstaden i Zambia. Jeg tog ikke på denne tur for at "finde mig selv" eller for at blive "et bedre jeg." Jeg tog på denne tur, som en del af min kandidatuddannelse i læring og forandringsprocesser og skal på dette semester skrive et projekt omkring læring i praksis. Så grunden til jeg tog af sted var i virkeligheden at indsamle empiri til dette felt studie. Eventyret er ikke slut endnu, men en del af disse overvældende følelser stammer formentlig også fra det fact, at jeg i dag kun har 14 dage tilbage på dette livsbekræftende sted. Allerede da jeg stod ud af flyet i Lusaka og blev omringet af kæmpe hvide smil og et "I hope your day will be beautiful" vidste jeg bare, at dette sted var lige mig.

Stedet jeg befinder mig på og har befundet mig de sidste fem uger ligger 1100 km nord fra Lusaka, imellem to små landsbyer. Det ligger helt ud til Lake Tanganyika og den eneste måde at transportere sig selv herhen, er enten med båd eller en 12-km gåtur. Jeg husker stadig den søndag jeg satte mig i båden i Mpulungu og begyndte sidste etape af den 2,5 døgn lange og begivenhedsrige rejse. Jeg vidste ikke hvad jeg skulle forvente, jeg vidste bare, at jeg var ekstrem nysgerrig og glædede mig helt enormt.

Tilbage til i dag hvor jeg slet ikke kan forstå hvor de fem uger er blevet af. Jeg har lært, jeg har oplevet og jeg har fået nye indtryk nok til flere år, men samtidig er tiden fløjet af sted. Ikke en eneste gang har jeg tænkt "bare jeg skulle hjem noget før". Ikke en eneste gang har jeg længtes efter at komme hjem. Og hvorfor har jeg ikke det? Det andet ord der denne lørdag dukker op i mine tanker er; FÆLLESSKAB.

Hvad er fællesskab og hvordan praktiseres det? Jeg skal ikke gøre mig klog på ordets præcise betydning, men for mig har fællesskab de sidste fem uger fået helt nye dimensioner og ny betydning. Fællesskab er pludselig noget du har med edderkopper, frøer og firben når du sidder på toilettet og de absolut ikke har banket på og spurgt om de måtte komme med ind? Fællesskab er også noget du får med dit myggenet. Også selvom du vågner midt om natten, og det er faldet ned i hovedet på dig, så er du stadig glad for det, da det holder myg, kæmpe græshopper og andre sjove dyr ude fra dine sovepose og seng. Et meget tæt bånd knytter du også til din pandelampe, som er din eneste mulighed for at se noget efter kl. 18.

Mange af sådanne "sjove" fællesskaber er opstået på de sidste fem uger. Bortset fra fællesskaber til dyr og ting har jeg oplevet et enorm fællesskab blandt de frivillige, blandt eleverne, blandt arbejderne og et fællesskab på tværs af disse "grupper". Som frivillig 11.500 km fra Danmark bliver de andre frivillige

pludselig en kombination af både at være dine kollegaer, venner og familie. Det er dem du sparrer med omkring arbejdet, det er dem du træner med, det er dem du spiser med, det er dem du ser film med, det er dem du griner med, det er dem der tager sig af dig hvis du bliver syg, det er dem du bader med, det er dem du snakker personlige snakke med, det er dem du fester og har det sjovt med – sagt med færre ord. Det er et helt specielt fællesskab jeg oplever med alle de andre frivillige. Det er dem jeg oplever dette eventyr med.

Jeg tror, at mange som tager ud på rejser til for eksempel Afrika, kommer hjem med taknemmelighed over hvordan livet i Danmark er. Jeg kommer hjem med en taknemmelighed over, at have fået lov til at opleve dette sted og ikke mindst de mennesker jeg har mødt. Taknemmelig over at have oplevet en anden måde at have fællesskab på. Jeg kan ikke tale for alle i Zambia, men dem som jeg har mødt har virkelig inspireret mig. Er der en i landsbyen som skal have bygget et tag, så hjælper alle til, er der en elev som ikke har fået skrevet alt ned i timen sidder de og hjælper hinanden om aftenen, de er vilde med gruppearbejde så de kan dele deres ideer, de deler tøj og smykker, de mødes og danser sammen så snart der er musik, alle børn i landsbyen kan lege sammen trods alder, et barn på fem år kan rende rundt med en yngre søskende på ryggen, bliver nogle forældreløse er der altid et familiemedlem der tager sig af dem, de mødes hver lørdag eller søndag for at gå i kirke. Er der nogen der har brug for hjælp, ja så står de i kø for at hjælpe. Så skal jeg være taknemmelig over mit liv i Danmark eller bør jeg være glad for at opleve dette helt specielle fællesskab? I virkeligheden er jeg begge dele. Taknemmelig for de muligheder mit liv i Danmark giver mig og ekstrem taknemmelig for at kunne tilføje en helt ny betydning til ordet fællesskab.

Det tredje ord som dukker op i mit hav af følelser er LIVSGLÆDE. Hvad er livsglæde? Jeg spørger mig selv og alt hvad jeg ser for mit blik er 18 smilende, dansende, koncentreret, syngende, ambitiøse og stolte elever. Mange ting har rørt mig og mit bløde hjerte på dette eventyr, men intet kan sammenlignes med de 18 individer som går på skolen. De har med deres smukke sangstemmer, enorme imødekommenhed, kloge hoveder, taknemmelige sind, rytmiske bevægelser og livsglade hjerter alle rørt mig på en måde jeg aldrig troede var muligt. De har fightet dem selv igennem livet på måder jeg kun kan forestille mig må være og alligevel stråler de af liv og energi. Deres øjne skinner af glæde og deres kropssprog viser med tydelige tegn hvor ekstrem stolte der er – At få lov til at opleve denne form for glæde, er det ikke præcis det livet handler om?

Hvor hører vi til i livet? Jeg ved det ikke, men jeg tænker på hvad en af eleverne sagde til mig i dag. Hun fortalte mig at på Northern Star Academy var første gang i hendes liv, at hun følte sig elsket og det var første gang hun følte sig set. Er det ikke i virkeligheden det livet går ud på? At være et sted hvor vi får andre til at føle sig elsket og set og hvor vi selv føler os elsket og set? Er det ikke lige præcis der vi hører til i livet?

Mine tanker er blevet luftet og solen er snart på vej ned. 14 dage endnu vil jeg falde i søvn og vågne til lyden af det levende vand. 14 dage endnu vil jeg være omringet af mennesker der giver livsglæde en helt ny betydning. Hvor er jeg bare heldig, taknemmelig og ekstremt stolt af, at være en del af dette sted <3